

Kalendářní
ČAS

Markéta HARASIMOVÁ
Josef Pepson SNĚTIVÝ Alexander STAINFORTH

Tři vánoční přání

Markéta HARASIMOVÁ
Josef Pepson SNĚTIVÝ
Alexander STAINFORTH

Tři vánoční přání

Markéta HARASIMOVÁ
Josef Pepson SNĚTIVÝ
Alexander STAINFORTH

*Tři vánoční
přání*

Copyright © Markéta Harasimová, www.marketaharasimova.cz, 2018

Copyright © Josef Pepson Snětivý, www.pepson.cz, 2018

Copyright © Alexander Stainforth, www.stainforth.cz, 2018

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2018

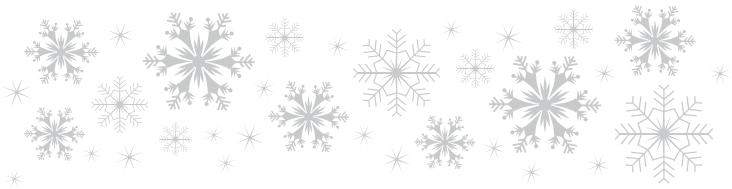
Photo on Cover © Samphotostock.cz, 2018

Photographs © ateliér Alcafoto; Jiří Esser; Petra Křížová, 2018

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2018

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2018

ISBN 978-80-7475-227-8

Markéta Harasimová

Vánoční sen

„Mami, a proč nemáme tatínka jako všichni ostatní?“

„Ale Pěťo, víš přece, že tatínek je v nebi.“

„Jenomže Sára, co se mnou sedí v lavici, má taky tátu v nebi, a doma mají jinýho. Prej náhradního. A ten chodí s ní i s jejím bráchou bruslit a sáňkovat a pouští s nimi draky. A jezdí s nimi i na lyže nebo na vodu!“

„Ale vždyť my taky nesedíme doma. Byli jsme přece v zoo...“ namítla Kamila chabě. Tak tohle teď opravdu rozebírat nechci, povzdechla si v duchu.

Téma neexistujícího otce, který by čerstvě osmiletému Pěťovi poskytl zábavu, jakou mu ona zajistit nemůže, jí ani za mák netěšilo. Odjakživa měla až panickou hrůzu z lyžování nebo sjíždění kopců na saních – dovedla si živě představit všemožné úrazy, které se při tom můžou stát. Sama se nenaučila ani plavat: byla zkrátka sportovní antitalent a taky trochu strašpytel. Což si musela přiznat.

Jenže malý kluk potřebuje akčnější program, než jsou procházky parkem...

„V zoo jsme byli v létě, a teď budou Vánoce,“ zaškaradil se chlapec. „A nesměl jsem ani na kolotoč.“

„Protože pálilo sluníčko, a dostal bys úžeh.“

„Ty jsi prostě holka, a holky se pořád něčeho bojejí,“ reptal dál.

„Zkrátka jsme opatrnější než kluci,“ namítla.

„Ale vy se bojíte úplně zbytečně...“

„Teď stůj, máme červenou,“ zarazila Pěťu, který by ve svém rozhořčení klidně vběhl na přechod. „Na se-

maforu musíš dávat pozor, copak ti to neříkám pořád dokola?“ zvýšila hlas.

Pohledem při tom zavadila o pár na protější straně silnice. Muž a žena, odhadem něco po třicítce – tedy v jejím věku –, využili chvíle, kdy je zastavila světla, a propletli se ve vášnivém objetí. Kamila nedokázala odtrhnout zrak od dlouhého polibku a mužských rukou, které pevně svíraly štíhlý pas.

Bože, blesklo jí myslí. Jak dlouho už mě takhle nikdo neobejmul? A kdy jsem se naposledy líbala?

Spočítat to vlastně mohla celkem přesně – od smrti manžela uplynuly tři roky, a ona se za celou tu dobu k žádnému muži ani nepřiblížila. Zpočátku ji ochromoval smutek a potom přišly na řadu starosti, jak uživí syna, který měl jít brzy do první třídy. Později Kamilu pohltil domácí i pracovní kolotoč povinností, stejně jako nutnost vydělat dost peněz, aby s Pétou slušně vyšli.

Dařilo se jí to jen tak tak. Kromě práce na městském úřadě začala ve volném čase péct dorty a cukroví na svatby. V tom jí pomáhala sestra Stáňa – cukrářské vlohly dostaly do vínku po babičce. Kamilu nejvíc zatěžovala hypotéka na malometrážní tři plus jedna, který si před deseti lety pořídili s Daliborem. Na druhou stranu byla za vlastní bydlení vděčná – a až půjčku splatí, velmi si oddechne.

Blikla zelená, a rozvášněný pár se od sebe odtrhl. Rovněž Kamila s Pétou vykročili přes cestu. Chlap-

ce zaujala vánoční výzdoba zavěšená na pouličních lampách – začal ji pečlivě studovat a konečně upustil od diskuze o tatíncích a lyžování.

Kamila ale cítila, jak v jejím nitru vyšlehl teskný plamen. Znovu si vybavila, jaké to bylo, když se s Daliborem milovali. Jak uměl být něžný i hravý, plný ohně...

Jeho smrt byla tragická nehoda. Prvních několik dní jí odmítala uvěřit, a když si naplno připustila, že opravdu zemřel, skoro se zhroutila. Nad vodou ji držel pouze Péťa. Potřeboval mámu, a ona si nemohla dovolit propadnout žalu.

Dalibor byl vášnivý fotbalista – ten sport byl vedle rodiny jeho největší láskou. Nehrál profesionálně, ale to jen proto, že před lety utrpěl úraz, který mu vysněnou kariéru znemožnil. Přesto se pravidelně scházel s partou stejných nadšenců a na zeleném trávníku trávil spoustu času.

Ten osudný den měl opět zápas. Jeho mančaft slavil drtivé vítězství – vyhráli nad soupeřem čtyři nula, což všechny nadchlo. Dalibora ovládla euforie, v níž vyskočil a zavěsil se na fotbalovou branku. Ta bohužel nebyla ani přes opakované výzvy směřované k provozovateli hřiště upevněná...

Převrátila se i s Daliborem a přirazila ho k zemi. Váha kovové konstrukce mu zlomila několik žeber: bohužel tak nešťastně, že ostré kostní úlomky propíchny levou plíci a srdce. Mrtvý byl na místě.

„Mami?“ vytrhl ji z ponurých úvah dětský hlásek.

„Ano?“

„Podívej, támhle prodávají stromečky!“ napřahoval Péťa buclatý prstík k oplocenému tržišti. Vůně jehličí příjemně pohladila Kamilinu nosní sliznici.

„Vidím,“ pousmála se. „Vezmeme si pár větviček, aby nám to doma hezky vonělo, co říkáš?“

„A proč ne celej stromek? Mamí, já chci živej stromeček! Nikdy jsme ho neměli!“

„Měli, jenom se na to nepamatuješ.“ Naposledy, když ti byly čtyři, dodala už jenom v duchu.

Rok na to už zůstali sami dva a umělý smrček, který jim přinesla Stáňa, ozdobila jenom kvůli synkovi. Sama byla vánoční náladě na míle vzdálená.

A stejné výzdobě zůstala věrná dodnes – bylo to úsporné i praktické.

„Prosím prosím, pojdme ho koupit!“ žadonil Péťa.

„Neblázni, jak ho doneseme domů?“

„To nějak uděláme!“

„Ale Péťo, takový stromek něco váží. Pěšky se s ním takový kus vláčet nemůžeme.“

„Ty to říkáš schválně, protože ho nechceš,“ začal natahovat moldánky. „Nemám tátu a nebudu mít ani pořádněj stromeček. Život je děsně hnusnej!“

V tom máš bohužel pravdu – někdy určitě, napadlo Kamilu. Z výchovných důvodů však ihned zaprotestovala: „Co to povídáš za hlouposti? Život je takový, jaký si ho

uděláme. Když se na něj budeš mračit, nemůžeš čekat, že ti oplátí úsměvem. Tak už toho škarohlídství nechej.“

Péťa se zatvářil vzdorovitě, a ona usoudila, že nejlepší bude na jedlové větve zapomenout a ke stromkům se raději vůbec nepřibližovat. Ne, že by synovi nechtěla vyhovět, ale opravdu neměla na rozhazování a čtyři nebo pět stovek za tuhle vánoční atrakci raději investuje do knížek, které Péťovi přinese Ježíšek. Přestože už na něj nevěřil.

Navíc byl uražený a protivný, takže bude lepší, když se s ním zavře doma, kde neudělá žádnou ostudu.

Být na dítě sama někdy opravdu není žádný med, uvažovala, zatímco se blížili k malému sídlišti, kde stál jejich dům. Občas měla pocit, že se ze všeho zblázní – na to jí ale naštěstí nezbyval čas.

Což byl jeden z důvodů, proč žije stále sama. V zaměstnání měla na seznámení nulovou šanci. Mužů na úřadě pracovalo pomálu a všichni byli buďto zadaní, nebo nepoužitelní. Případně obojí dohromady, jak Kamilu sem tam při pohledu na některé kolegy napadalo.

Pendlovala mezi svým bytem, kanceláří, nákupy, školou a sestřinou domácností – v těchto místech mohla na potenciálního partnera narazit opravdu jen stěží. Nehledě na to, že se po žádném nestačila ohlížet.

Brzy se ocitli v předsíni. „Zuj se, pověš bundu a umyj si ruce. Pořádně, ano?“ zdůraznila, protože hygienické úkony byly pro Péťu navýsost otravné a rád se jim vyhýbal.

„No jo...“ zabrblal a začal si rozvazovat tkaničky. Bylo jí jasné, že se loudá naschvál, aby ji nazlobil, ale nechala to být. Aspoň jeden z nás musí mít rozum, a já jsem dospělá, pomyslela si. Zvedla igelitovou tašku s nákupem, kterou při svlékání odložila na botník, a zanesla ji do kuchyně.

Mrkla na hodiny – do večere ještě nějaký čas zbýval, což vítala. Potřebovala překontrolovat objednávky, které se zítra budou vydávat zákazníkům. Od loňského roku začaly se Stáňou nabízet vánoční cukroví a kupodivu znamenaly nemalý zájem. Spousta hospodyněk patrně hodlala využít předvánoční dobu jinak než hnětením těsta. Jen během zítřka měly předat přes dvacet krabiček.

Kamila byla puntičkářka, a tak se teď chtěla ujistit, že nevzniknou žádné zmatky. Vzala složku s vytištěnými e-maily od zákazníků a položila ji na stůl.

„Už jsi umytý a převlečený?“ houkla mezitím na Péťu, který byl podezřele zticha. Nijak nezareagoval, takže se na něj raději došla podívat. Seděl v pokojíku na posteli s tabletem v klíně a zaujatě tupal prsty do displeje – evidentně zabraný do hry. Tuhle elektronickou hračku si doslova vynutil k letošním narozeninám. Kamila takový způsob zábavy neschvalovala a dárek dost naboural její rozpočet, ale nakonec podlehla jeho prosbám a proudům slz.

„Slyšíš?“ zopakovala otázku ohledně mytí, protože tepláky a domácí tričko už na sobě Péťa měl.

„Jo,“ popotáhl.

„Vysmrkej se,“ napomenula ho. Nejspíš proto, aby měl pokoj, sáhl do krabice s papírovými kapesníky a utřel si nos. „A nemysli si, že budeš celé Vánoce trávit u her. Ve škole jste na prázdniny dostali úkoly, takže si k nim každý den aspoň na chvíli sedneš.“

„Ale máme přece volno,“ zaprotestoval.

„Víš, jak jsi na tom s matematikou,“ zvedla výstražně ukazovák. „Takže žádné odmlouvání, jinak ti ten tablet zabavím.“

Zaškaredil se, ale rozumně mlčel – patrně mu došlo, že máma pohružku myslí vážně. Pak teatrálně vzdychl. „No tak jo...“

„Fajn, takhle se mi líbíš. Večere bude v šest, tak ať tě odtud nemusím tahat.“

„Jasně.“

Odporučela se, uklidila nákup a vklouzla do pohodlného oblečení na doma. Pak se pustila do napláňované kontroly.

Pětu do večere trucovitá nálada přešla, ale ani tak nebyl moc výřečný. Chtěl si pustit DVD s kresleným filmem, což mu Kamila bez řeči dovolila. Sama na televizi náladu neměla a kromě toho se ještě chystala žehlit. Taky bylo zapotřebí vyskládat nádobí z myčky a poklidit v kuchyni.

Nestačila však ani vytáhnout žehlicí prkno, když ji vyrušil domovní zvonek. Stočila pohled k nástěn-

ným hodinám: bylo něco po sedmé a žádnou návštěvu nečekala.

„Jestli to je nějaký dealer s katalogovým prodejem, ať si mě nepřeje,“ zamumlala a oddusala do předsíně. Za dveřmi však nestál podomní obchodník, nýbrž její dobrá kamarádka.

„Nazdar!“ zamávala zrzka na prahu láhvi červeného a přidala veselý úsměv.

„Radko? Ahoj!“ vykulila Kamila oči. „Zapomněla jsem snad na něco?“ zapátrala v paměti, protože si nevybavovala, že by se spolu domlouvaly na setkání.

„Neboj, sklerózu nemáš. Zdeněk musel vzít neplánovanou pohotovost, a já bych seděla celý večer sama doma, což se mi nechce.“ Zdeněk byl Radčin přítel a živil se jako řidič sanitky. „A řekla jsem si, že neuškodí, když tě před svátky trochu rozptýlím. Beztak jsi samá práce a žádná zábava.“

„No jo... právě jsem se chtěla pustit do žehlení...“ ustoupila ode dveří, aby mohla Radka vejít dovnitř.

„Takže jsem trefila hřebíček na hlavičku! Hele, co neuděláš dnes, odlož na pozítří, a máš dva dny volna.“

„A den třetí mě postihne infarkt, jenom pomyslím, co všechno jsem zanedbala,“ zakoulela Kamila očima.

„Odpočívat se musí. Na žehličku zapomeň, dnes se bude pít,“ odvětila Radka tónem, který nepřipouštěl námitky, a pověsila na věšák bílý kabát. Pak vylovila z kabelky velkou čokoládu. „Kde je ten tvůj malý trapič?“

„Tak pro dnešek k němu tohle označení sedí naprosto přesně. Teď kouká na dévédéčko a je jako pěna, ale odpoledne mi dával pořádně zabrat.“

„Všechno mi hned povíš – jsem jedno velké ucho. Jdu ho pozdravit a za trest na něj udělám bu-bu-bu,“ zasmála se Radka. „Ty zatím připrav skleničky.“

Smířit se se změnou večerního programu nebylo pro Kamilu vůbec těžké, přestože se v první chvíli tvářila rozmrzele. Radčina živelná povaha brzy rozpustila chmurné myšlenky, které se do ní odpoledne zakously.

„Nediv se, Pěta potřebuje mužský vzor. Už to není malé dítě, a začíná mu chybět. Tím spíš, když kluci ve škole vykládají, jak s tátou čutají do mičudy. A ty bys taky potřebovala chlapa, jinak zarosteš,“ okomentovala Pětovy stížnosti.

„Fuj, to tvoje vyjadřování!“ zakuckala se Kamila smíchy. Pak udělala na židli hluboký záklon a nahlédla koutkem oka do obýváku, aby zjistila, jestli je Pěta nešpehuje. Chlapec byl rozvalený na gauči a hypnotizoval obrazovku, takže usoudila, že nic nezaslechl.

„Říkám jenom pravdu,“ zvedla Radka skleničku a chvíli zkoumala rubínovou barvu jihomoravského portugalů. „Člověk není stavěný na to, aby žil sám. Patříme do smečky, pamatuj na to. Vezmi si třeba Stáňu. Manžel, tři děti, pes a kocour – tak má vypadat pořádná rodina. A neříkej, že ti někdy v noci není zima.“

„Bez sexu se obejdu.“

„Teď pěkně kecáš.“

Ač nerada, musela s Radkou souhlasit. „Tak jo, vzdávám se. Jasně, že mi milování chybí. Chtěla jsem spíš vyjádřit, že to není to nejdůležitější. Tys Dalibora znala dobře a víš, jaký to byl skvělý mužský. Měl smysl pro rodinu i humor... dalo se na něj ve všem spolehnout. Zkrátka nastavil laťku příliš vysoko.“

„To je možné, ale donekonečna být sama nemůžeš. Teď ti to tak možná nepřipadá, protože máš malého, a výchova zabere spoustu času. Ale za chvíli přijde Péťa do puberty, a doma bude čím dál tím méně. A nakonec odejde úplně. Co pak budeš dělat? V padesáti, unavená a rezignovaná? Radím ti: jednej, dokud je čas.“

„Vy jste se proti mně snad spikli!“ zakroutila Kamila hlavou. „Nejdřív do mě hučí jeden, potom zas druhý. Já si snad naleju ještě jednu sklenku, abych ten váš nátlak ustála.“

„To klidně udělej, malá opice občas neuškodí. A hlavně popřemýšlej o tom, co jsem ti teď povídala.“

„Já vím, že máš pravdu. A Pětovi rozumím – dokonce jsem sama toho názoru, že by potřeboval tátu. Jenže já nemám k seznámení příležitost. Vždyť víš, jakým způsobem žiju. Od rána do večera v zápřahu.“

Radka skepticky obhlédla kuchyňskou linku, na které se vršily krabice s čajovým pečivem, a pak se očima vrátila ke Kamile. „To je fakt. Vánoce jsou za dveřmi – spousta lidí chodí na večírky a baví se, kdežto ty sedíš zavřená doma. Lítáš okolo trouby, máváš žehličkou,

kontroluješ školní úkoly a tak dále. Ale když se chce, čas se najde. Důraz kladu na slůvko *chce*.“

Dlouze povzdechla a prohrábla si rovné kaštanové vlasy. „Já ale přece chci. Jenže kde mám narazit na nezadaného, slušného a v ideálním případě aspoň trochu zajištěného chlápka, kterému nebude vadit, že mám dítě? Vždyť to je skoro utopie! V práci se takoví nevykytují na sto procent a pochybuju, že někoho potkám v krámě, až půjdu koupit housky.“

„Co by ne? Vyšli do vesmíru přání, věř mu, a uvidíš, že se splní.“

„Zase ti tví andělé,“ pousmála se Kamila. Radka mилоvala esoteriku a knihy o pozitivním myšlení a neochvějně věřila, že nějaká vyšší síla promění ve skutek každou lidskou touhu. To ona byla mnohem pragmatictější a ve všem hledala logiku.

„Mně pomáhají,“ pronesla Radka s lakonickým pokrčením ramen. „Mohla bys to s nimi aspoň zkusit.“

„Jo. Když už o mně nikdo nezakopne, aspoň mi bude nad hlavou lítat nějaký svatý. To víš, že jo,“ zakroutila Kamila hlavou.

„Ale ono to není o tom, že by o tebe žádný chlap nestál. Ty se zkrátka nerozhlížíš. Pořád jenom běžíš tím svým uspěchaným tunelem s očima zapíchnutýma před sebe, abys náhodou nezakopla a neztratila drahocenné minuty, které potřebuješ, abys udělala to nebo tamto. A mezitím tik-tak... Utíká ti život.“

„A kdo za mě asi uklidí a navaří? Nechápu ženy, které zvládají práci i domácnost, a ještě chodí pravidelně cvičit, nakupovat nebo s kamarádkami na kafe.“

„Buďto mají partnery, kteří jim pomůžou, nebo si jinak poskládaly priority. Vyžehlené prádlo není podstatné, Kami. Sedni si místo toho k počítači a mrkni třeba na nějakou seznamku. Na netu je jich mrak. To tě nikdy nenapadlo?“

„Napadlo. A taky to, že je na nich určitě úchyl vedle úchyla.“

„To je jenom tvoje utkvělá představa, kterou nemáš ničím podloženou. Existují spousty spokojených párů, které se seznámily přesně tímhle způsobem.“

„Já osobně neznám ani jeden.“

„Přiznávám, že já taky ne, ale četla jsem o nich dost článků a taky to mám z doslechu. A když nic jiného, stojí to aspoň za pokus.“

„Já to vidím jako ztrátu času. Koukej: nejdříve si s někým zdlouhavě píšeš a snažíš se odhadnout, nakolik je použitelný. Pak přijde na řadu schůzka, na které třeba zjistím, že mi dotyčný smrdí nebo se mu potí dlaně... Díky, nechci.“

„Všechno vzdáváš předem. Skoro to na mě působí, že z principu. Že ty jsi zlenivěla už teď, v třiatřiceti?“

„Ale houby.“ Kamila do sebe hodila větší doušek vína, než plánovala, a měla co dělat, aby se nezadusila. Radka ji několikrát praštila po zádech.

„Opatrně. A mezi námi – celkem chápu, že je pohodlné nacpat se večer do tepláků, smýt z obličejů všechna zkrášlovadla a klidně si týden neholit nohy.“

„To jo, jenže já bych o lásku opravdu stála. I přesto, že jí budu muset něco obětovat. Ale seznamka na mě působí dost divně. Uměle. Mám pocit, že se tam registrují samí zoufalci, a já takhle působit nechci. A taky mi jde o Pétu.“

Radka stiskla rty a chápavě přikývla. „Tomuhle rozumím, s dítětem je to složitější. Ti dva si musí sednout taky, jinak si zaděláváš na průšvih. Ale opakuju: dokud něco nezkusíš, budeš přešlapovat na místě.“

„No, uvidíme. Možná se časem na nějaký ten web podívám. A co Zdeněk? Už se smířil s tím lednovým plesem?“ převedla plynule hovor k Radčinu soukromí. Ta Kamilin manévr samozřejmě prohlédla a zakoulela očima, pak však mávla rukou a odpověděla.

Návštěva se nakonec protáhla skoro do jedenácti: Kamila mezitím poslala Pétu spát a otevřela další láhev vína, kterou měla v záloze právě pro nenadálá posezení.

Zkraje večera si pohrávala s myšlenkou, že až Radka odejde, zvládne ještě žehlení. Když však otáčela klíčem v zámku, pochopila, že by to nebylo rozumné. Cítila se lehce opilá, což mohlo snadno vyústit ve spálené prsty nebo prádlo.

Nestála ani o jedno z toho, a tak zamířila do ložnice.

V pyžamu a zakutaná pod dekou pak znovu přemýšlela o večerním rozhovoru. Radka to myslí dobře a vlastně jí v mnoha ohledech mluvila z duše. Po lásce přece touží, jakkoli to často nepřízná ani sama před sebou.

O internetové seznamky ale opravdu nestála. A když pečlivě uvážila, jaké má s ohledem na svůj životní styl šance, dospěla k tomu, že raději zkusí kamarádčinu osvědčenou metodu s vesmírem. Nakonec: Vánoce se blíží, a nějaký milosrdný anděl by její přání splnit mohl... ne snad?

Pospíchala po chodníku přesně tak, jak byla zvyklá – přes jedno rameno přehozenou kabelku a ve druhé ruce nesla těžkou tašku. Myslela pouze na to, že musí co nejdříve doběhnout domů, protože za chvíli přijdou první zákazníci pro své cukroví. Snad i proto nedávala pozor, a když se tvrdě střetla s cizím tělem, vykřikla a upustila igelitku na dlažbu.

„Pardon! Omlouvám se!“ Vysoký černovlasý muž ji chytil za předloktí, aby neupadla – přece jen vážil o hodně víc, takže se málem poroučela za svou taškou.

„Není vám nic?“ zapátraly v Kamilině tváři ohnivé oči. Nejdřív chtěla taky vyjádřit omluvu, jakmile však

její zornice připoutal cizincův tmavý pohled, udělalo její srdce splašený kotrmelec. Nevydala ani hlásku.

Ty oči!

Ten hlas...

Síla jeho paží...

Pocítila pichlavé zklamání, když ji pustil a shýbl se pro nákupní tašku, z níž se vysypaly pomeranče.

„Jsem v pořádku,“ zamumlala. „Nechte to být, já si to posbírám.“

„Ani náhodou.“ Zvedl se, nákup jí však nepředal. „Když už jsem vás málem srazil, odvezu vás domů. Kde bydlíte?“

Zmateně na něj pohlédla a on se pousmál. „Tamhle mám auto,“ ukázal kamsi za její záda. „Tak co, pojedeme?“

A Kamile najednou vůbec nepřipadalo nebezpečné nasednout do vozu k úplně cizímu muži. Jako by ji něčím uhranul, fascinoval: přistihla se, jak oněměle přikyvuje na souhlas. Za malý okamžik už seděla na místě spolujezdce a měla dojem, že vnitřek auta přímo jiskří smyslným napětím... Sálalo i z exotického řidiče.

Jakkoli to odporovalo jejím zásadám, pocítila nutkavou touhu pozvat ho domů s jediným a jasným cílem: pomilovat se. Vzrušení tepalo celým jejím tělem, každou buňkou. Nemohla skoro ani dýchat a kůže jí byla najednou malá, doslova páčila.

Vůbec netušila, jak se dostali na její adresu. Vlastně neměla ani ponětí, jestli mu ji nadiktovala. Vnímala

pouze skutečnost, že vůz stojí a on se k ní naklání přes středový panel. V očích mu svítily ohníčky, jejichž význam Kamile nemohl uniknout... Než se nadála, přitáhl si její hlavu, zabořil prsty do vlasů a volnou rukou jí jemně nadzvedl bradu.

„Dovolíš mi to?“ zeptal se tiše.

Nad významem toho dotazu nemusela přemýšlet. „Ano...“ vydechla pouhou vteřinu před tím, než jeho rty přistály na jejích.

Líbal s vášní, která uchvacovala. Kradla myšlenky, slova i sílu... Svaly se jí měnily v rosol, zatímco zkušeně zkoumal vnitřek hladových úst a hladil jazykem jejich útroby. Ta slast se nedala popsat, byla omamná...

A stejně opojný byl i náznak dekadence toho náhlého vzplanutí. Vůbec se neznají, a přesto se pohroužili do hlubokého, skoro nemravného polibku... Tak, jako by na něm závisely jejich životy.

Kamila procítovala žhavé jiskry, vystřelující ze středu jejího těla, a přála si, aby ji úplně ovládl. Pomiloval ji klidně přímo tady v autě, hlavně ale hned. Potřebovala rozkoš... přímo po ní prahla. Jeho ruce obratně tančily po jejím těle, vzrušovaly i přes oblečení a byly stále smělejší. Kamila doslova tála a vláčněla...

Okolní svět se začal propadat do mlžnaté vaty, která otupila i její vnímání. A vtom se neznámý svůdce začal rozplývat stejně jako jeho doteky... Zklamaně vykřikla a v úpěnlivé snaze ho zadržet vztáhla ruku. Chtěla se

dotknout jeho obličej – prsty však nahmataly pouze prázdno a oči zíraly do hluboké tmy.

„Vrať se...“ zachraptěla.

A vzápětí otevřela oči. Nechápatě zamžourala do obdélníku okna, za kterým právě modře svítalo. Takže sen?!

„Ježíši... Už nikdy nebudu pít,“ přísahala do ticha ložnice. Takhle lechtivé sny určitě nemívala ani v pubertě!

Jsem – nebo bych aspoň měla být – zodpovědná matka, a vesele si fantazírůj o nějakém muži, který mě doslova unese z chodníku. Vždyť je to zvrácené! Jestli nejde o známku sexuálního vyhladovění, pak se ve mně jistojistě bouří hormony, nebo je to náznak dosud skryté deviace.

Než by nad tím přemýšlela dál, raději odhodila příkrývku a vstala. Bylo hodně brzo: dostala tak příležitost dohnat včerejší resty. Po druhé hodině měli dorazit první zákazníci a ještě před tím čekala Stáňu.

Nakonec zvládla udělat všechno, co večer zameškala, a pustila se do přípravy oběda. Poblahopřála si, protože se jí podařilo přimět Péťu k učení, a sama s ním strávila dobrou půlhodinu nad příklady. Matematice ze třetí třídy bohudíky jakžtakž rozuměla – ovšem až syn přejde na druhý stupeň, bude to mít horší.

Sestra se objevila krátce před čtrnáctou, zadýchaná a s tvářemi zrudlými mrazem. Nejdřív podle svého že-

lezného zvyku zulíbala Péťu a pak se vrhla na Kamilu. Stáňa byla zkrátka líbací typ: už jako malá při vítání opusinkovala každého, koho měla v dosahu.

To ale vůbec není špatný zvyk, pomyslela si nyní Kamila. Srdečnosti není nikdy dost.

„Něco nového?“ spustila Stáňa, jakmile vtrhla do kuchyně, kde zálibně obhlédla různě velké krabice.

„Myslíš od předvčerejška?“ opáčila Kamila s kapkou sarkasmu.

Sestra po ní loupala hnědýma očima, načež protočila panenky. „Kouzl tě do zadku pavouk?“ založila si ruce na trochu širších bocích.

„Ne, ale co by se asi tak u mě mohlo dít,“ zafuněla. „Jsem nudná jako pouštní písek. Na rozdíl od tebe a tvé rodiny. Schválně, co Merlin zničil tentokrát?“

Narážela na tříletého britského kocoura s pověstí demoliční čty. Navzdory jeho ničitelským sklonům na něj Stánina rodina nedala dopustit. Kamila nad tím kroutila hlavou: to zvíře jí připadalo mimořádně nešikovné, či spíš zlomyslné. Kromě poškrábané sedačky nebo rozkousaných žaluzií byl Merlin zapřísáhlým nepřítelem všech skleněných a keramických ozdob. Jiné kočky chodily okolo váz a dekorativních předmětů s ladnou elegancí, aniž se jich dotkly jediným chlupem, on však vždy se stejnou neomylností domácí výzdobu smetl na zem. Stáňa nakonec prohlásila, že jsou to lapače prachu a Merlin je hodný, když jí šetří čas s jeho utíráním.

„Výjimečně nic,“ zasmála se teď. „Prohodil si štafetu s Benem. Představ si, co provedl Matějovi, když ho včera venčil!“ Pes musel jejího manžela opravdu vypéct, protože se vzápětí rozřehkala na celé kolo.

„Snad se k tomu dostaneš,“ vyčkávala mezitím Kamila, které taky cukaly koutky – sestřino veselí bylo nakažlivé.

Trvalo skoro dvě minuty, než byla Stáňa schopná pokračovat. „Ráno dost namrzalo a bylo ještě šero,“ začala. „Matěj ho vzal do parku a chvíli s ním aportoval. No, a pak prý Bena něco strašně zaujalo a začal si s tím hrát. Vypadalo to jako větev nebo tak. Maty už chtěl jít zpátky a snažil se mu tu věc vzít... A jak se s ním o ni přetahoval, začalo se to rozehřívat...“ Opět se zakuckala smíchem, ale pointu doříct stačila: „Bylo to zmrzlé hovno, a on neměl rukavice!“

Obě ženy zařičely hurónským smíchem. Kamile z očí vytryskly slzy, když si představila švagrův výraz ve chvíli, kdy zjistil, jakou hračku svému psovi zabavil.

„Ty bláho!“ stírala si z koutků slzy. „Jak dlouho se myl?“

„Hodně dlouho... Ale ještě dneska po ránu říkal, že pořád cítí exkrementy...“

Vtom do kuchyně nakráčel Péťa, kterého patrně zaujal hlasitý chechot. „Čemu se smějete?“ přejel zvědavým pohledem z jedné na druhou.

„Takové historce, co se přihodila strejdovi,“ odvětila Stáňa a ještě jednou převyprávěla, co její muž zažil.

Chlapce to pobavilo skoro stejně jako mámu s tetou, pak ale vyšpulil spodní ret a nakrčil obočí.

„No vidíš, a mně máma psa nechce dovolit. Že bych se prej o něho nestaral. Přitom to není pravda! A kromě toho nebudeme mít ani letos živej stromek.“

„Žalobníku jeden!“ pohrozila mu Kamila prstem.

„Vždyť je to tak, jak říkám,“ nedal se Pěťa. „Vy budete mít určitě zase živej a velikej až do stropu, že jo?“ obrátil se na Stáňu.

„Samo,“ přitakala.

„Ach jo. Já bych daleko radši bydlel u tebe, teto,“ pronesl hošík s neúprosnou dětskou upřímností.

„To bys mamince udělal?“ sedla si k němu Stáňa na bobek. „Vždyť by jí tady bylo samotné smutno, to tě nenapadlo?“

Růžovým obličejíkem proletěl stín provinilosti. „No... jenomže já bych ten stromek fakt strašně moc chtěl.“

„Vždyť si užiješ ten náš, to nestačí?“ pokusila se ho teta trochu uchlácholit. „Budete u nás přece na Štědrý den – jako každý rok.“

„Jenže zbytek Vánoc jsme doma, a já toho umě-
lýho skrčka nemám rád,“ neustoupil Pěťa ze svého stanoviska.

Stáňa zvedla hlavu a její oči se střetly s Kamilinýma. „To znám jako svoje boty,“ říkal její výraz. „No, to je mi pojmenování! A co je na něm tak špatného?“ zeptala se pak chlapce. „Vypadá přece skoro stejně jako ten z lesa.“

„Nevypadá! A je malej.“

„Pěťo, ty jsi jako beran,“ vložila se do toho Kamila a dlouze vzdychla. „I kdybych řekla ‚ano‘, Vánoce jsou za pár dní, a všechny stromky budou přebrané. Lidi je kupují dopředu, teď už na žádný hezký nenarazíme.“

V oříškových očích svítla naděje. „Ale můžeme to zkusit!“

„Víš přece, že mám dneska i zítra spoustu práce. Nemůžu nikam odejít... zákazníci si přijdou pro cukroví.“

Chlapec se však nemínil vzdát. „To se nějak udělá! Teto, teto, přimluv se za mě!“ zatahal Stáňu za rukáv. „Prosím, teto!“

Mrkla ze synovce na sestru a narovнала se. „No, popravdě myslím, že nějaký pěkný by se ještě najít dal...“

„Ještě ty začínej,“ zamračila se Kamila. „A co bude s tímhle, hm?“ máchla paží k přeplněné lince.

„Myslíš, že to sama nezvládnou? Nejsem sice taková perfekcionista jako ty, ale předat zboží a inkasovat peníze dokážu. A určitě tady nebude takový nával, abychom u toho musely být obě. Klidně vezmi Pěťu a jděte ten smrček vybrat. Vánoce jsou o splněných přáních, no ne?“

Kamila si mlhavě vybavila to své, které dost ovíněná vyslovila včera před usnutím. *Ať si mě najde ten pravý, a brzo...*

Nyní nad tím v duchu zakroutila hlavou – jak mě mohlo třeba jenom na chvílku napadnout, že by to

mohlo vyjít? Alkohol je opravdu zrádný a kalí zdravý úsudek...

Ale co, odmávla to pak. Tahle pošetilost je teď stejně nepodstatná.

Zastrčila ruce do kapes a shlédla k synkovi. „Udolal jsi mě, abys věděl. Jednou z tebe bude vyjednávač. Ale dopředu říkám, že to je opravdu výjimečná situace: nemysli si, že ti vyhovím pokaždé. To jenom, že jsou Vánoce.“

Péťa vyskočil a nadšeně zatleskal. „Jupííí!“ vrhl se Kamile do náruče. Stáňa na ni mrkla a zvedla palec nahoru. Tak vidíš, a ani to nebolelo, sdělovala jí pohledem.

O půl hodiny později už Kamila startovala svou promrzlou fabii. To auto koupila z druhé ruky, ale měla štěstí: zatím sloužilo spolehlivě a nemusela do něj ani příliš investovat. Péťa se natěšeně usadil na zadním sedadle a bylo evidentní, že mu zima vůbec nevadí.

Být tak znovu dítětem! blesko Kamile hlavou. Mít zase tu schopnost naplno se radovat z každé maličkosti. Pořád něco objevovat, neřešit prkotiny a užívat si život jako jedno velké dobrodružství... Zvláštní je, uvědomila si, že jsem jako dítě naopak často chtěla být dospělá. A teď – se svými zkušenostmi – bych brala přesný opak.

Život člověka zkrátka vyškolí...

Zaparkovala co nejbliž tržnice – našla jediné volné místo a opatrně do něho nacouvala. Bylo příliš úzké

a ona by jen velmi nerada řešila konflikt a pokutu v případě, že někomu způsobí škodu.

„No hurá,“ zabručela si pod nos, když konečně vypnula motor. „Vylézej opatrně,“ upozornila Péťu. „Nebo radši ještě počkej uvnitř, půjdu ti otevřít sama.“

„To zvládnou,“ popadl chlapec kliku.

„Ne!“ zarazila ho. Přímo plasticky viděla, jak dveře zprudka naráží do sousedního vozu. „Je tu moc málo místa, ještě někomu odřeme lak. Raději na to dám pozor.“

Praštil zády do opěradla s výrazem, který dokonale vyjadřoval otrávenost. Péťa to zjevně považoval za zbytečné zdržování, nic víc.

„Moc se netvař,“ shlédla k němu, když se později vysoukal na studený vzduch. „Kdybychom něco zničili, myslíš, že by mi zbyly peníze na stromek? Nech už těch šklebů a jdeme.“

Malá packa vklouzla do Kamiliny dlaně. „Tak jo.“

Procházeli mezi smrčky, kavkazskými jedlemi a borovicemi, zabalenými do síťoviny. Kamila se snažila držet v zóně těch, jejichž cenovky hlásaly sumu okolo tří set, ale Péťa mířil výš. Jak taky jinak. Zůstal stát pod svěže zelenou jedličkou, vysokou alespoň metr osmdesát, a zálibně si ji měřil. Tahle nevězela v síťce a pyšně vystavovala na odiv souměrné větvičky.

„To je krasavec, mladá pani, co?“ obrátil se na Kamilu podsaditý prodavač v ušmudlaném vatovaném kabá-

tě a s ušankou na hlavě. „Právě jsem ho ukazoval tamtomu pánovi, ale ten by chtěl ještě větší,“ hodil bradou směrem k muži, který zády k nim dumal nad shlukem stromků. „Vy byste si ho nevzala? Mám dojem, že se tady tomu malýmu fajšmekrovi docela líbí,“ vycenil zuby a ukázal díru po pravé horní dvojce.

Péťa se k mámě otočil. „Je krásnej,“ pronesl téměř s nábožnou úctou. V jeho očích svítily toužebné jiskřičky. Kamila nikde neviděla cenu, takže jí nezbývalo, než položit bodrému prodavači příslušný dotaz.

„Kolik stojí?“

„Tenhle šest set padesát. No, neberte to za ty prachy, co? Je zdravěj, ten vám vydrží až do Hromnic!“

V duchu viděla spoustu užitečnějších věcí, které by za tu částku mohla pořídit, a už už otevírala pusu, aby jedli odmítla, jenže pak její pohled opět padl na syna. Zasněně vzhlížel k zelené špici a na rtech mu seděl šťastný úsměv. Nejspíš vůbec nepochyboval, že si domů odvezou právě tenhle stromeček – zamiloval se do něj na první dobrou.

Tiše vzdychla. Než však stačila odkývat koupi, zaslechla za sebou příjemný baryton.

„Kamilo?“

Tázavě nakrčila čelo a udělala čelem vzad. Její zrak padl na vysokého bruneta s trochu delšími vlasy a nejistým otazníkem v tmavých očích. Stál asi dva metry od ní, oblečený do koženého kabátu a džínsů.

